

Інтеграція

Доброго дня, мене звали Магдалена Кава і в Асоціації «Dla Ziemi» я відповідаю за теми інтеграційної підтримки та освіти біженців. Я також відповідаю за комунікацію та зв'язки зі ЗМІ. У сьогоднішній лекції я хотіла б представити наші ініціативи, спрямовані на інтеграцію біженців та біженок у приймаючу громаду. Лекція є частиною проєкту «Akcja Integracja» («Інтеграція в дії»), що реалізується Асоціацією «Dla Ziemi». Проєкт фінансується Ісландією, Ліхтенштейном та Норвегією з фондів Європейської Економічної Зони та Норвегії в рамках програми Регіонального фонду «Активні громадяни».

Для початку я хотіла б сказати кілька слів про саму організацію. Асоціація «Dla Ziemi» є неурядовою організацією. Вона була заснована в 1994 році. Організація базується в Братнику, невеликому селі в Любартівському повіті. З 2022 року Асоціація також має офіс допомоги та інтеграційний центр у Любліні на вул. Рибній, 4. Там же знаходиться соціальний магазин Rzeszy Drugie, створений кількома роками раніше у формі інтернет-магазину. У контексті інтеграції важливим місцем нашої діяльності є Луки. Ми не маємо там свого офісу, але ми постійно присутні в Осередку (центрі) для іноземців у Лукові з 2009 року.

Асоціація «Dla Ziemi» підтримує біженців, які проживають у Люблінському регіоні.

Організація також прагне інтегрувати біженців і біженок у приймаючу громаду. Важливим напрямком діяльності Асоціації є і освіта.

Протягом майже 30 років ми будемо відкрите суспільство з повагою до прав людини та навколишнього середовища. За нашу діяльність Асоціація була удостоєна звання «Посол Сходу» в категорії «Соціально відповідальна діяльність» у 2023 році.

Тепер я хотіла б сказати кілька слів про інтеграцію та заходи з підтримки.

Асоціація «Dla Ziemi» розпочала свою діяльність із підтримки інтеграції біженців у 2009 році. З того часу нам вдалося реалізувати багато проєктів та ініціатив. Неможливо перерахувати й обговорити їх усі, але деякі з них будуть представлені під час лекції.

Частина нашої діяльності зосереджена на безпосередній підтримці осіб, які звертаються за отриманням статусу біженця. Інші адресовані тим, хто вже пройшов процедуру отримання статусу біженця і отримав дозвіл на перебування в Польщі. Треті ми адресуємо як біженцям, так і приймаючій громаді. Залежно від наших можливостей, ми намагаємося розробляти довгострокові заходи, але це не завжди можливо. Однак те, що з нашої точки зору є необхідним і ефективним, ми здебільшого продовжуємо.

У наступній частині лекції я перейду до обговорення прикладів того, що ми вважаємо успішним у підтримці біженців у процесі інтеграції, не забуваючи при цьому про дії, спрямовані на приймаючу громаду. Тому що, зрештою, інтеграція вимагає активності обох сторін, як новоприбулих, так і приймаючої сторони. Це не швидкий і не дешевий процес, але досвід показує, що цей виклик варто прийняти. Від цього вииграють обидві групи.

Тепер я хотіла б перейти до обговорення окремих ініціатив. Я перелічу ті, які, з нашої точки зору, були найбільш успішними в процесі інтеграції. Вони були оцінені на основі довгострокової діяльності, яку ми змогли продовжити в рамках різних проєктів або поза ними.

Починаю з вивчення польської мови, але також із вивчення мови країни походження.

Знання мови країни перебування можна назвати одним із факторів успішної інтеграції. Із самого початку нашої інтеграційної діяльності вивчення польської мови було важливим елементом. Ми навчаємо всі вікові групи, проводимо заняття в групах та індивідуально. Усе це робиться для того, щоби підтримати біженців у вивченні польської мови.

Серед прикладів варто згадати нашу співпрацю з Педагогічним університетом Національної комісії освіти в Кракові. Студенти та студентки, які готуються викладати польську

мову як іноземну, допомагали дітям біженців, які проживають в Осередку для іноземців у Лукові, у вивченні польської мови.

Кожна дитина, яка відвідувала школу, мала індивідуальні онлайн-заняття протягом навчального року. Залежно від потреб, рівня володіння мовою та віку дитини, був розроблений план навчання, який реалізовувався протягом кількох чергових місяців.

Завдяки тому, що заняття проходили в рамках стажування студентів, викладачі могли в будь-який момент повідомити про свої проблеми чи занепокоєння керівнику стажування. Це була перша ініціатива такого роду, реалізована в Польщі. Вона описана в нашій інформаційній брошурі, яку можна завантажити на сайті Асоціації в розділі «Проекти в рамках проекту Enabled».

До того, як ми запустили таку форму мовної підтримки, протягом багатьох років ми проводили мовні курси для дітей, які живуть у центрах для іноземців. Ми організовували такі курси в Лукові, Леоніві та Безволі.

Нарешті, я хотіла б також нагадати, що ми працюємо й з іншими групами. У рамках цього проекту, проекту «Акція Інтеграція», ми надавали мовну підтримку біженцям з Афганістану, і ця підтримка була продовженням попереднього проекту. Це були як дорослі, так і діти. У нашому осередку в Любліні ми проводимо курси польської мови для біженців та біженок з України.

Тут я хотіла б також згадати про вивчення мови країни походження. Ця діяльність також є частиною процесу інтеграції, оскільки допомагає підтримувати мовну та культурну ідентичність людей, які були змушені покинути свою країну і, можливо, ніколи не повернуться, або які народилися в Польщі, але коріння яких знаходиться в іншій країні.

Саме тому наші проекти включали, серед іншого, заняття із чеченської мови, що було особливо важливо в контексті того, що ця мова не вивчалася письмово. Діти вчилися чеченської мови від своїх батьків. Я говорю про дітей, які вже народилися в Польщі, але здебільшого це була розмовна мова, а не письмова.

Ще один напрямок, про який я хотіла б згадати, – це освітні заходи, що проводяться в школах. Дуже важливою діяльністю для нас була освітня підтримка дітей біженців. Завдяки правовим рішенням у Польщі, діти іноземців шкільного віку зобов'язані здобувати обов'язкову освіту. Протягом багатьох років нашої діяльності не було можливості проводити підготовчі класи в школах.

Діти, незалежно від того, знали вони польську мову чи ні, повинні були брати участь у навчальному процесі. Школи могли організовувати додаткові корекційні класи, додаткові заняття з польської мови. Звичайно, я не критикую обов'язкову освіту, але наш досвід показав, що існує потреба в більшій підтримці дітей біженців в освіті, тому що недостатнє знання польської мови було не єдиним викликом, з яким стикалися ці діти. Коли з'явилося рішення, яке дозволило працевлаштувати асистентів із міжкультурних зв'язків у школах, наша організація стала першою в Люблінському воеводстві, яка підтримала два заклади, найнявши туди асистентів із міжкультурної роботи. Це були Початкова школа №5 в Лукові та Початкова школа №31 в Любліні. В обох випадках, після того, як наші кошти були вичерпані, нам вдалося переконати керівні органи шкіл працевлаштувати цих людей за рахунок власних ресурсів.

Я не буду згадувати тут про роль самих асистентів та асистенток із міжкультурних зв'язків.

Однак варто сказати, що їхня підтримка для обох закладів була дуже цінною, і подібним досвідом можуть поділитися також багато інших шкіл по всій Польщі.

Інші інтеграційні заходи, які ми проводимо в школах, – це різного роду заходи, спрямовані на всю шкільну спільноту, а не лише на дітей-біженців.

У випадку з викладацьким складом, це, в основному, тренінги та семінари для підтримки роботи в міжкультурному середовищі. Знову ж таки, приклад із проекту «Акція Інтеграція», у

рамках якого читається ця лекція. У рамках цього проекту ми організували один виїзний воркшоп і п'ять онлайн-тренінгів. Загалом у них узяло участь понад 100 осіб з усієї Польщі.

Ми організуємо воркшопи для дітей та молоді. Це або циклічні заходи, які дозволяють познайомитися з групою, побудувати команду, опрацювати щось, що залишається з учнями на довший час. Теми цих воркшопів дуже, дуже різноманітні, і їхня головна мета – інтегрувати клас, де частина дітей – це діти з досвідом біженства.

Ми намагаємося показати ті площини, які їх об'єднують. Проте ми також говоримо про відмінності, про те, як ми можемо використовувати ці відмінності. Як ми можемо впоратися з викликами, з якими стикаємося під час навчання в такому культурно різноманітному класі. Деякі із заходів – це разові практичні семінари, дуже, дуже різноманітні. Я розповім про це далі.

Тепер я хотіла б поговорити про професійні курси, тому що це теж одна з таких активностей, яку ми проводимо вже багато-багато років, і ми постійно намагаємося через різні форми надавати підтримку людям, які перебувають у процесі отримання статусу біженця. Перші 6 місяців після подання заяви на отримання притулку ці люди не можуть працевлаштуватися. У багатьох випадках ця процедура займає більш ніж шість місяців, і після цього часу можна подавати заяву на отримання дозволу на роботу. І щоби підтримати цих людей у виході на ринок праці, ми запропонували професійні курси. Звичайно, які саме це будуть курси, вирішували самі люди, а наша робота полягала в тому, щоб знайти ресурси, забезпечити кошти для того, щоб ці курси відбулися. Ці курси були як групові, так і індивідуальні, і ми намагалися пропонувати курси, які дають можливість отримати кваліфікацію за затребуваними професіями, щоб ті, хто їх відвідував, могли просто і швидко вийти на ринок праці.

Часто паралельно з курсом проходили мовні заняття, метою яких було вивчення спеціалізованої лексики, яка б допомогла у відвідуванні цього курсу. Серед курсів, які ми реалізували, – це курси в галузі громадського харчування, косметології, діловодства, водіння автомобіля, перукарські та курси для лицювальників-плиточників. Варто зазначити, що ми також намагалися шукати можливості для слухачів, щоб вони могли застосувати набуті навички на практиці. Однією з таких ініціатив, яку нам вдалося реалізувати, була ідея зробити щось для шкільної громади, й учасники курсу лицювальних робіт відремонтували ванну кімнату в початковій школі № 5 в Лукові в рамках своєї практичної підготовки.

Це заклад, який відвідують діти біженців відповідно до принципу регіоналізації, але відремонтована ванна кімната слугувала для всієї шкільної громади.

Тепер я хотіла б поговорити про мистецьку діяльність. Коли ми починали нашу інтеграційну діяльність, ми ставили собі питання, як ми можемо налагодити контакт із людьми, яких ми не знали і які не спілкувалися польською мовою. І ми дуже хотіли знайти форму, яка б дозволила нам завоювати довіру і створити такий безпечний простір для спільних дій. Оскільки частина команди Асоціації «Dla Ziemi» є митцями й мисткинями, ми вирішили використати цей потенціал.

Водночас ми також усвідомлювали, що інтеграційні заходи – це хороший спосіб (як підказувала нам інтуїція, і це підтвердилося) підтримати інтеграцію.

Наш досвід показав, що ми не помилялися, ці заходи дозволили нам розкрити творчий потенціал, розвинути таланти, набуті нових навичок, а також зміцнити впевненість у собі, побудувати команду, вивчати польську мову в менш формальний спосіб. Іншими словами, це була дуже гарна можливість залучити людей із гіршим знанням польської мови, адже нема потреби знати польську мову, щоб грати на барабанах чи танцювати.

Мистецька діяльність також дозволила нам зберегти культурну ідентичність та краще пізнати культуру країни походження, тому що в наших проектах ми зосередилися не лише на тому, щоб дати можливість біженцям практикувати та вивчати польську культуру, але й на тому, щоб вони могли досліджувати та практикувати культуру своєї країни походження, а також ділитися цим із приймаючою громадою. Мистецькі заходи, які ми проводимо, спрямовані на біженців, проводяться в осередках для іноземців. На даний момент це осередок для іноземців у

Лукові, але в минулому ми також працювали в багатьох інших осередках. Там ця діяльність спрямована тільки на біженців, тому що люди, які там не живуть, люди ззовні, не можуть увійти без спеціальної перепустки.

Тобто, з одного боку, мистецькі заходи були спрямовані лише на цю групу, але з іншого боку, ми також проводимо інтеграційні мистецькі заходи, спрямовані на біженців, біженок та приймаючі громади. Ми проводимо заходи, орієнтовані як на біженців, так і на інтеграцію, з 2009 року. Ми розпочали їх із першого проєкту, спрямованого на підтримку інтеграції біженців. Це був проєкт «Obsy Zbliżenia» («Незнайомці зближуються»). Неможливо перерахувати всі заходи, вони дуже різноманітні – музичні, театральні, жонглерські, художні, а також мультимедійні та рукодільні. Вони відбувалися, як я вже говорила, у центрах для іноземців, але також у школах, будинках культури, у нашому люблінському осередку й надалі відбуваються, а також у Громадському саду в Братніку, про який я розповім пізніше. Деякі із цих заходів закінчувалися виставою або музичним твором, перформансом. Деякі з них були частиною соціальної кампанії.

Заняття ведуть, з одного боку, митці та мисткині, пов'язані з асоціацією, а також люди, запрошені організацією до співпраці, і деякі з них самі колись були біженцями. Ми також намагаємося підтримувати біженців у такий спосіб, і якщо є можливість працевлаштувати цих людей, ми з радістю це робимо, і, серед іншого, запрошуємо біженців до проведення таких занять.

Одна з ініціатив, яка виникла на мистецьких заняттях, про яку я хотіла б згадати, – це дівоча група барабанщиць. Це також дуже цікава ініціатива – група дівчат, які вже деякий час грають на барабанах. Вони регулярно зустрічалися в Центрі для іноземців у Лукові. Вони грають на барабанах під керівництвом Тома Коздрая. Група вже мала кілька виступів на сценах. Зокрема, вона була гостею в Хелмі, Любліні, на фестивалі Folkowisko та на Днях Лукова. Також було дуже важливо, що саме під час цього фестивалю дівчата змогли виступити й зіграти для мешканців Лукова.

Вони також виступили під час святкування дня народження одного з наших донорів у Фонді BNP Paribas. І ми вже знаємо, що їхні виступи не припиняться і що ця група буде продовжувати розвиватися.

Ще один напрямок, про який я хотіла б згадати, – це підтримка жінок, які мають досвід біженства та міграції. Згодом, уже проводячи наші інтеграційні заходи, ми хотіли ще більше зосередитися на цих заходах, спрямованих на жінок. Тому що коли ми проводили заходи в центрах для іноземців, ми просто знайомилися з ними все більше й більше. Ми дізнавалися їхню історію, ми контактували з ними практично щодня, вони зверталися до нас як матері, як матері дітей, які беруть участь у заняттях. І вони здебільшого самі себе так визначали, як матерів, як дружин, які повністю присвячують себе сім'ї. Але під час більш тривалих розмов виявилось, що це не так. Однак після довгих розмов виявлялося, що вони дуже хотіли б бути більш активними, вийти із цієї ролі няні, яка тільки й робить, що цілими днями піклується про сім'ю, бо має багато дітей або дітей, які ще дуже малі. Через те, що діти дуже малі, вони не можуть працювати, а їм дуже хотілося б розвиватися, бути незалежними й більш дієздатними.

І ми почали думати про те, як підтримати цю групу.

Звісно, окрім тієї підтримки, яку ми вже надавали. І ми також хотіли змінити уявлення про жінок-біженок, щоб не розглядати їх лише через призму біженства.

Ми також хотіли, перш за все, дати їм голос, не говорити за них, але дати їм простір і можливість відчувати, що є достатньо безпечний простір для того, щоб вони могли поділитися своїми історіями. Ми хотіли запросити їх до спільної розмови, але також хотіли, щоб вони інтегрувалися в польське суспільство, у польське жіноцтво. І ми дійсно намагалися різними способами дати можливість жінкам-біженкам і польським жінкам познайомитися один з одним і діяти разом. Але до того, як це сталося, ми зосередилися на діяльності в центрах і роботі із жінками, які приїхали до Польщі як біженки.

Ми налагодили співпрацю з норвезькою організацією Norwegian People's Aid, один із напрямків діяльності якої спрямований на жінок із міграційним досвідом. Ця організація відома тим, що розробила програму «Women Can Do It» («Жінки можуть це зробити»), і завдяки нашій співпраці представники цієї організації приїхали до Польщі і провели тренінг на основі цієї програми також для жінок-біженців.

Учасницями тренінгу були жінки-біженки, які проживають у центрах для іноземців у Лукові та Любліні. Це був перший крок до зміцнення та активізації жінок-біженок, з якими ми вже працювали протягом певного часу і знали, що це одна з їхніх потреб.

Наступні заходи включали соціальну кампанію «Я – жінка, я живу в Польщі», яка мала на меті підвищити видимість жінок-біженців у публічному просторі.

А потім була низка дуже різноманітних заходів, у тому числі серія зустрічей, яку ми розпочали і яка триває донині – зустрічі жінок-біженок із мешканками сіл Люблінського воєводства.

Про ці заходи я розповім у наступному пункті, але тут варто підкреслити, що співпраця, налагоджена з Асоціацією «Бона Фідес» та Асоціацією «Лазіщанки», розпочала дуже важливий етап у діяльності нашої організації, пов'язаний із розвитком та інтеграцією жінок.

Але повертаючись до цієї теми підтримки жінок, важливо також згадати про жіночий клуб, який був створений у рамках Клубу жіночих зустрічей.

Він був створений у Центрі для іноземців у Лукові, і ми запрошували туди, тобто до центру, жінок, які проводили різноманітні майстер-класи й давали можливість жінкам, які там мешкають, набути нових навичок, компетенцій.

Потім клуб перетворився на ремісничу майстерню, що дозволило там створювати, виготовляти різноманітні вироби. Наприклад, були створені вже культові, можна сказати, лувівські зошити Памели Божек.

Згодом ці виготовлені продукти почали потрапляти до соціальної крамниці, яку ми створили як організація. Це громадська крамниця Rzeczy Drugie, про яку я вже згадувала. На початку вона працювала лише як інтернет-магазин.

Зараз є також її стаціонарна філія в Любліні на вулиці Рибній, 4.

Доходи від продажів ідуть на підтримку людей із досвідом біженців, а також інтеграційні заходи, спрямовані на біженців, з одного боку, і приймаючу спільноту, з іншого.

А тепер трохи більше розкажу про ці жіночі зустрічі. Я можу з упевненістю сказати, що ми у їх успішно проводимо вже кілька років поспіль.

Це один із найважливіших напрямків нашої діяльності, який ми проводимо, і саме завдяки цим зустрічам ми змогли інтегрувати жінок-біженок із їхніми польськими сусідками.

І все це, як я вже згадувала, почалося з налагодження співпраці з уже згаданою асоціацією Bona Fides з Любліна. На першу зустріч нас запросила Кароліна Суска, пов'язана із цією організацією і водночас лідерка Клубу активних жінок у Лазісках, пов'язаного з Асоціацією «Лазіщанки», а також директорка місцевої бібліотеки та будинку культури в Лазісках. Формула цієї зустрічі була й залишається насправді дуже простою – ми приїжджаємо до жінок, які живуть у сільській місцевості, які формально чи неформально створюють певні ініціативи, збираються разом, об'єднуються і хочуть щось зробити у своєму селі. І разом із тим щоб ці жінки були відкритими до вивчення ситуації жінок-біженок, які живуть у Польщі.

Коли ми розпочали цю серію зустрічей, для більшості учасників це була перша можливість поспілкуватися безпосередньо з біженкою. Це був перший випадок, коли вони могли зіставити свої знання та уявлення про становище людей із досвідом біженства в Польщі. І, крім того, що під час цієї зустрічі була можливість дізнатися про індивідуальні історії біженців, гостей, які прийшли на зустріч, ми також намагалися надати знання про систему надання притулку в

Польщі, інтеграційну політику, правові рішення, які регулюють ситуацію шукачів притулку в Польщі. І в цьому плані ми також були першими, хто пояснив, як виглядає процедура, які умови в центрах для іноземців, яку фінансову підтримку отримують ці люди. І нам навіть на думку не спадало, що ті люди, які приходили на ці зустрічі, знають, наприклад, скільки грошей отримують такі особи, які перебувають у центрі для іноземців, на місяць. Це сприйняття абсолютно відрізнялося від тієї реальності, яка функціонує. Цієї реальності, у якій функціонують ці біженці. Й у зв'язку з тим, що на момент, коли ми розпочали цю серію зустрічей, найбільшою групою шукачів притулку, найчисельнішою групою, яка подавала прохання про надання статусу біженця в Польщі, були особи чеченської національності, то мусульманська релігія також була дуже важливою темою цих зустрічей. Іслам у Польщі асоціюється з багатьма стереотипами, багатьма хибними уявленнями й великою кількістю неправдивої інформації.

І із часу першої зустрічі ця ідея залишається незмінною. Ці зустрічі еволюціонували в тому сенсі, що ми вже маємо справу все більше й більше, особливо після 2022 року, після лютого, з біженцями в Польщі, навіть у сільській місцевості. Але ми продовжуємо намагатися використовувати те, що працює, тобто сидати за стіл і розмовляти. Ми дбаємо безпечну атмосферу, щоб, з одного боку, був простір для відкритості, але також простір для запитань; щоб обидві групи також відчували, що їм дозволено бути необізнаними, що ми прийшли, щоб розвіяти їхні сумніви, а не вдавати, що ми все знаємо й що все виглядає чудово. Ми ставимо запитання, щоб розвіяти сумніви й познайомитися ближче, побачити, як багато в нас спільного, але також усвідомити наші відмінності. Йдеться не про те, щоб розмити ці відмінності, а про те, щоб мати можливість просто чесно говорити один з одним, проводити час разом і будувати стосунки. І за ці кілька років ми встигли відвідати багато місць на карті Люблінщини. Іноді ми приїжджали на те саме місце знову, але вже з більшою кількістю відвідувачів. Здебільшого ці зустрічі сприймалися дуже позитивно. Після оцінки кількох таких зустрічей, на запитання, чи рекомендували б ви участь у такій зустрічі близькій людині, 100 % учасників відповіли «так». Я також хотіла б процитувати кілька думок людей, які брали участь у таких зустрічах.

Цитати:

– «Такі зустрічі мотивують жінок брати своє життя у власні руки, брати на себе відповідальність за свої рішення, сприяють інтеграції та мотивують їх допомагати собі та іншим, у тому числі біженцям».

Інша думка:

– «Зустріч згуртувала нас і навчила по-іншому дивитися на жінок-біженок.»

Ще одна:

– «Відвідавши зустріч, я змогла дізнатися про проблеми, з якими стикаються жінки-біженки, а також про їхні потреби та почуття.»

Сама ідея зустрічей була також відзначена на конкурсі «Громадянське суспільство заради діалогу», метою якого було сприяння розвитку громадянського суспільства та підтримка культурного розмаїття. Організатором цього конкурсу була Асоціація Організації Об'єднаних Націй у Польщі, яка присудила Асоціації Головну Премію.

Як я вже згадувала в попередній темі, ця зустріч також стала натхненням для створення в центрі ключа для жіночих зустрічей, тому що на ці зустрічі, куди нас запрошували жінки, що живуть у селах, маленьких містечках, ми не завжди могли взяти велику групу жінок-біженок.

Ми також хотіли змінити цю ідею і запросити польських жінок до центру. І, як я вже згадувала, жінки приїжджали туди і проводили заняття, майстер-класи різного роду, ділилися своїми навичками й захопленнями.

Пізніше ми створили ремісничу майстерню та комунальну крамницю під назвою «Rzeczy Drugie».

У наступні роки нашої підтримки жінок ми хотіли зробити ще один крок і вірили, що зможемо реалізувати наш намір. Ми хотіли створити можливість для польських жінок і жінок-біженок робити щось разом протягом більш тривалого часу. Ми не хотіли заздалегідь припускати, що це буде. Ми дуже хотіли здійснити цей процес або дати можливість долучитися до нього. Так виникла ідея жіночого колективу. Нам вдалося створити його в рамках проєкту «Wiązione» («Залучені»), і саме так колектив отримав свою назву – «Жіночий колектив «Wiązione» («Залучені»).

Кільканадцять жінок зустрічалися протягом багатьох місяців, працювали разом і проходили через різні процеси, щоб, з одного боку, розробити щось відчутне, а з іншого – відчутти, як це – працювати разом, як може виглядати інтеграція в такий спосіб. І це, звичайно, було набагато важливіше, ніж сам результат, сам продукт.

Група, що утворила колектив, узяла участь у низці семінарів, а також у соціальній кампанії та поділилася своїм досвідом з іншими жіночими спільнотами. Модель такої співпраці також була описана в інформаційному буклеті, про який я згадувала.

І щоб завершити цю тему, я процитую кілька рефлексій учасниць колективу.

Що це був за колектив?

- «Для мене проєкт був унікальною можливістю познайомитися з багатьма дивовижними людьми.»
- «Він також був дуже значущим для мене, тому що дозволив отримати новий досвід, зміцнити впевненість у собі. Ми всі в команді відчули, що це була не просто робота, а спільна пристрасть і відданість справі, яка породила ефективну і плідну співпрацю.»
- «Це проєкт, який поєднує задоволення з особистим розвитком і підтримкою інших. Такий проєкт є справжньою силою жіночої спільноти. Я дуже рада, що була частиною такої чудової команди.»
- «Участь у проєкті була дивовижним досвідом. Перш за все, я познайомилася із чудовими жінками з різних куточків світу, з різною культурою, релігією, кухнею, але з однаковими мріями. Я відчула, що мене приймають і я прийняла. Я також пізнала себе, свої обмеження та сильні сторони. Це допомогло мені зрозуміти, що я можу багато чого, що я можу здійснити свої мрії. Я змінила себе, свою роботу, свою реальність. Завдяки цьому я відчуваю себе щасливою і реалізованою. Дякую»
- «Проєкт дав мені крила. Він показав мені, що мені є чим поділитися з іншими жінками, і що я також можу щось у них узяти – досвід, слабкості, успіхи. Я отримала більше впевненості в собі. Я зрозуміла, що не з усіма вдасться знайти порозуміння, і це нормально. Кожен має право жити так, як хоче, і кожен має шанс змінити своє життя, якщо захоче. Проєкт був як батут. Він дозволив стрибнути вище.»

Ще одна ініціатива, яку я хотіла б тут згадати, – це громадський сад, який створюється в Братнику. Після початку повномасштабної війни в Україні, коли до Польщі прибула дуже велика кількість біженців з України, деякі з них опинилися також у селах, що розташовані по сусідству з Братником. Від самого початку цих військових дій ми, як асоціація, намагалися допомогти. Ми розпочали цю діяльність із надання допомоги дуже швидко, і водночас ми бачили, що паралельно ми також повинні були вже думати і планувати діяльність у сфері інтеграції. Ми знали, що деякі із цих людей залишаться в Польщі на довгий період часу й що варто також подумати про інтеграційні заходи. Я не буду говорити тут про обсяг нашої допомоги, адресованої біженцям з України, але зосереджуся на одній ініціативі – громадському саду. Він був створений навесні 2022 року як місце для вирощування рослин, з одного боку, і як місце для інтеграції біженців у місцеву громаду, з іншого.

Лідерами цього саду стали дві жінки, Інґа та Сніжана, які приїхали в березні 2022 року. Саме вони відповідали за щоденну підготовку землі для вирощування зелені та овочів, і саме вони підтримували цю інтеграційну діяльність за допомогою людей з асоціації. Ідея полягала в

тому, щоб створити безпечний простір для інтеграції. Ми запрошували до саду, з одного боку, біженців, а з іншого – місцеву громаду, яка проживає в безпосередній близькості або далі від Братника. Ми організували майстер-класи, демонстрації, ми також давали їм можливість зустрічатися один з одним, проводити час один з одним або просто відпочивати, тому що для багатьох біженців, особливо тих, хто живе в гуртожитках, це дуже важливо.

Часто це була одна з небагатьох можливостей виїхати з дому, змінити обстановку. Перший сезон ми закрили у 2022 році. Нам вдалося закрити його вже професійно, увесь простір закрили конструкцією, накрили ділянку саду плівкою. І вже відновили у 2023 році ще один сезон саду, і сама ідея не змінилася: з одного боку – це було вирощування рослин, з іншого боку – це були дні відкритих дверей громадського саду. Кілька разів ми приймали чергові групи біженців та місцеву громаду. Звичайно, ми також організували майстер-класи, зустрічі, презентації, але нам також вдавалося організувати додаткові заходи поза цими днями відкритих дверей. Наприклад, минулого року кілька груп жінок і дівчат узяли участь у тренуваннях із крав-мага. У таких крос-культурних групах вони вчилися дбати про свою безпеку. Також у нас було кілька навчальних візитів, що також було цінним для нас, що хтось цінує нашу роботу, з одного боку, а з іншого боку, хоче дізнатися більше про те, як у сільській місцевості ми проводимо такі інтеграційні заходи. Цього року ми також продовжимо з вирощуванням рослин, роботи по садівництву вже розпочалися, але також будемо організувати дні відкритих дверей, майстер-класи й розвивати цей простір для зустрічей, розмов, знайомств, подолання всіляких бар'єрів, стереотипів, для того, щоб краще розуміти один одного і просто робити наше життя приємнішим.

На цьому я хотіла б закінчити розповідь про інтеграційну діяльність, яку проводить Асоціація «Dla Ziemi». Як я вже згадувала, це частина того, що ми робимо щодня. Основна ідея полягає в тому, щоб, з одного боку, безпосередньо підтримувати біженців настільки, наскільки ми можемо, наскільки в нас є можливості, як неурядова організація. На жаль, ця діяльність часто обмежена рамками проєктів, але ми дуже хочемо, завдяки тому, що ми присутні вже дуже давно, особливо в Центрі для іноземців у Лукові, спробувати побудувати цю діяльність таким чином, щоб вона безпосередньо відповідала потребам цих людей.

Завдяки тому, що ми дуже часто буваємо в центрі, завдяки тому, що там працює наша асистентка, яка пройшла цей шлях біженки, яка також жила в центрі, вона знає реалії життя в центрі і проблеми, з якими ці люди стикаються щодня.

Ми намагаємося максимально відповідати на ці потреби, а з іншого боку, ці заходи, спрямовані як на біженців, так і на приймаючу громаду, що є дуже важливим.

Ми прагнемо це робити, бо знаємо, що це просто приносить користь – створювати безпечний простір, де люди можуть зустрічатися, робити щось разом, знайомитися і пізнавати один одного.

Я також хочу запросити вас переглянути інші лекції, які були створені в рамках цього проєкту. Це лекції, присвячені ситуації в конкретних країнах, у країнах, з яких біженці прибувають до Польщі, у тому числі з Афганістану, України, Білорусі, а також із Чечні. Нам вдалося запросити поважних гостей, щоб вони поділилися своїми знаннями на цю тему. Ми також говоримо про те, як виглядає освіта дітей-біженців у Польщі. Ми також говоримо про міграцію до Польщі загалом, про те, як виглядають ці масштаби, звідки до Польщі приїжджають люди, не тільки біженці.

Ми також торкаємося дуже важливого питання ситуації на польсько-білоруському кордоні, і ми із задоволенням ділимося нашим досвідом, нашими досягненнями в цій сфері.

Щиро дякую за увагу й ще раз закликаю вас переглянути інші лекції, які були записані в рамках проєкту «Akcja Integracja» («Інтеграція в дії»). Їх можна знайти на нашому каналі на YouTube. Канал називається «Stowarzyszenie dla Ziemi».

Дуже дякую за увагу.

